

حرف‌های جنجالی علی دایی بعد از مدت‌ها سکوت؛ به لحاظ فوتبالی و محبوبیت از این تیم ملی بالاتر بودیم/ باور کنید به خاطر صعود به جام جهانی پاداش نگرفتیم!

شناسه خبر : ۱۲۴۵۳۸ چهارشنبه ۸ آذر ۱۴۰۲ - ۱۷:۱۱

علی دایی اسطوره فوتبال ایران مقایسه جالبی از تیم ۹۸ با تیم ملی حال حاضر دارد و آن را محبوب‌تر می‌داند.

۲۶ سال پیش در چنین روزی، ۸ آذر ۱۳۷۶ فضای عجیبی در جامعه جوان ایران حاکم بود؛ چه در داخل کشور، چه در خارج و چه بر ایرانیانی که موفق شده بودند به ورزشگاه کریکت ملبورن راه پیدا کنند.

آیا در این جو وحشتناک، که اهالی سرزمین کانگورو به راه انداخته بودند، می‌شد خط پایانی بر حسرت بیست ساله حضور فوتبال ایران در جام جهانی کشید؟ واقعیت این است که کسی در روایتش هم نمی‌دید، به خصوص با نمایش نیمه نخست.

اما در پایان یک ماراتون نفس گیر، علی دایی و هم تیمی هایش موفق شدند با برداشتن ماسک ترس و استرس مقابل چشمان حیرت زده میزبان، در دراماتیک ترین مسابقه تاریخ فوتبال ملی ایران معجزه های را رقم بزنند که کمتر کسی آن را پیش بینی می کرد و تا تاریخ بشر پابرجاست، جاودانه شد.

سوژه اصلی ما برای مجاب کردن شهريار فوتبال ایران به صحبت در حالی که ۱۶۷۳ روز از دوری اش از فوتبال می گذرد، این بازی تاریخی بود و البته در ادامه به لطف صبر و حوصله شماره ۱۰ ابدی فوتبال ایران وارد بحث پیرامون دیگر موارد روز جذاب ترین های ورزش جهان هم شدیم.

تری ونبلز، سرمربی بریتانیایی تیم ملی استرالیا در دیدار ۸ آذر ۱۳۷۶ برابر ایران در گذشت. ایشان درباره پاس گلی که به خداداد عزیزی دادید گفته بود که تا آخر عمرم آن پاس هوشمندانه را فراموش نخواهم کرد؟

از شنیدن خبر درگذشت آقای ونبلز متأثر شدم. بازی و روز عجیبی در فوتبال ملی ایران بود. ایشان مربی بزرگی بود و به بنده لطف داشتند که چنین نظری دادند. بازی ما برابر استرالیا در ملبورن یک بازی خاص بود که هیچ گاه از یاد و خاطر فوتبال دوستان ایرانی و ایرانیان پاک نخواهد شد. آن پاس تنها و بهترین کاری بود که در آن لحظه می توانستم انجام بدهم. خوشحالم که خداداد هم به بهترین نحو ممکن از آن فرصت استفاده و دروازه مارک بوسنیچ را باز کرد.

پاس طلایی خاصی بود که شاید از عهده بهترین پاسورها هم بر نمی آمد در آن صحنه چنین کاری بکنند؟

یک آن خداداد را دیدم. فرصت زیادی برای تصمیم گیری نداشتم. توپ از کریم باقری به من رسید و وقتی چرخیدم، خداداد را در حال فرار دیدم و خدا را شکر بهترین مسیر را تشخیص و پاس را ارسال کردم.

سه بازیکنی که در شکل گیری و به ثمر رسیدن آن گل حساس نقش داشتند، در تیم منتخب آسیا هم حضور پیدا کردند. کریم باقری، علی دایی و خداداد عزیزی؟

خب من و خداداد که به خاطر سال ها بازی در کنار هم شناخت خیلی خوبی از حرکات بدون توپ و پا به توپ هم داشتیم. پاس های ما بعضا چشم بسته بود. با کریم هم که سال ها در پرسپولیس و تیم ملی با هم بازی کرده بودیم. شما مروری بر گل های ملی من بکنید، خیلی از پاس گل ها را خداداد به من داده بود.

بله، و موفق شدید پس از ۲۰ سال فوتبال ملی را به آوردگاه جام جهانی برسانید؟

خدا به ما لطف داشت. خدا دوست داشت مردم ما خندان شوند و به این بهانه جشن بگیرند. به نظر من آن بازی یکی از سخت‌ترین بازی‌هایی بود که تیم ملی ایران در تمام ادوار پیش روی داشت. فوتبال یک ورزش گروهی است و برای نتیجه گرفتن همه باید به هم کمک کنند. آن روز نفرات تیم ملی خیلی تلاش کردند و از جان مایه گذاشتند. بازی که آن روز خاص انجام دادیم، انگار نمی‌خواست تمام شود. وقتی مرحوم ساندروپل سوت پایان بازی را زد، نفسی به راحتی کشیدیم.

از آن روز و فضای سنگین و سخت ورزشگاه کریکت ملبورن پس از گذشت ۲۶ سال چه خاطراتی به یاد دارید؟

شرایط خیلی سختی بود؛ در حدی که در دوران فوتبالم کمتر شاهدش بودم. ما دو بر صفر در خانه حریف و آن جو وحشتناک سکوها عقب افتاده بودیم. بچه‌های تیم ملی همه سنگ تمام گذاشتند. از احمد رضا عابدزاده و حرکات روحیه‌بخشش تا دیگر نفرات، همگی هرچه در توان داشتیم در زمین مسابقه گذاشتیم. خدا هم پاداش غیرت و جنگندگی ما را داد که موفق شدیم بازی را با تساوی به پایان برسانیم و پس از جام جهانی ۱۹۷۸ آرژانتین و بعد از بیست سال به این رقابت‌ها راه پیدا کنیم.

حرکت آن جیمی جامپ استرالیایی را هم خیلی‌ها گفته‌اند...

من قبول ندارم که باعث تغییر نتیجه شد. وقفه‌ای که آن اتفاق در بازی ایجاد کرد می‌توانست به ضرر ما هم تمام شود. بدن‌ها سرد شده بود و حریف هم می‌توانست نفسی بکشد و استراحتی بکند. من فکر نمی‌کنم آن اتفاق قطعا در برگشتن نتیجه به سود ما تأثیرگذار بوده باشد.

دیدار ۸ آذر ۱۳۷۶ ایران برابر استرالیا را می‌توان به یادماندنی‌ترین مسابقه ملی فوتبال‌مان دانست؟

به نظر من این بازی و دیدارمان برابر آمریکا در جام جهانی برای همه ما خیلی خاص بود. اما با نظر شما موافقم، بازی برابر استرالیا خیلی خاص‌تر از بازی‌مان برابر آمریکا بود و من هم معتقدم به یادماندنی‌ترین مسابقه تاریخ فوتبال ملی ایران بود. ما به ژاپن باختیم و عبور از سد استرالیا حضورمان در فرانسه ۱۹۹۸ را قطعی می‌کرد.

در تاریخ ورزش، آن تیم فوتبال به یاد مردم ایران مانده است. آن نسل فوتبال چه داشت که هنوز با حرمت و شکوه از آنها یاد می‌شود؟

به نظر من نسلی که از آن یاد می‌کنید، هم‌دلی داشت، رفاقت داشت، بُعد مالی وجود نداشت. شما باور می‌کنید پس از صعودمان به جام جهانی هیچ چیزی به عنوان پاداش به ما ندادند؟!

اما برای شکست ۶ بر ۲ برابر انگلستان مجوز ورود خودرو لاکچری دادند؟

ما هیچ پاداشی دریافت نکردیم، چون ما برای پول بازی نمی کردیم. ما به عشق مردم مان بازی می کردیم و همیشه دوست داشتیم کاری بکنیم که مردم مان خوشحال شوند. کسی به خودش و پاداش فکر نمی کرد. از آن تیم ۱۹۹۸ نفراتی هستند که الان حتی در پرداخت اجاره خانه شان مشکل دارند.

واقعا هیچ پاداشی برای آن صعود حماسی نگرفتید؟ گفته می شد هدایای زیادی برایتان جمع شده...

برای آن تیم هیچ موقع هیچ کاری نکردند. خیلی قول ها دادند و خیلی قرارها گذاشتند. اما به هیچ کدام از آن همه وعده و وعید، جامه عمل نپوشاندند. جو تبلیغاتی راه انداختند اما کسی چیزی ندید.

جالب است که مردم پس از ۲۶ سال متوجه بشوند چه تفاوتی بین دو دوره تاریخ فوتبال ایران بوده. صعود حماسی به جام جهانی ۱۹۹۸ و پیروزی برابر آمریکا در دیدار قرن و صعودی آسان و شکست ۶ بر ۲ برابر انگلستان و یک بر صفر برابر آمریکا...

تفاوت دوره ما و این دوره در این بود که ما به عشق مردم و برای شاد کردن دل مردم بازی می کردیم. ما به عشق ایران و سربلندی نام کشورمان بازی می کردیم.

اگر تیم ملی ۱۹۹۸ با شرایط جسمانی آن زمان برابر تیم ملی حال حاضر قرار می گرفت، کدام یک پیروز می شد و کدام تیم محبوب تر است؟

فوتبال که قابل پیش بینی نیست. اما به اعتقاد من تیم ۹۸ هم از لحاظ فوتبالی سرتر بود و هم از لحاظ محبوبیت میان مردم بالاتر قرار خواهد گرفت. مردم ما همه چیز را خوب می دانند. همه مسائل را موشکافانه آنالیز می کنند. مطمئن باشید اگر نظرسنجی هم در این خصوص برگزار گردد، مردم آن تیم را از هر لحاظ که فکر کنید از تیم فعلی سرتر می دانند.

انتهای پیام/